

[Aksel Larsen.]

hovedkvarter fra Malta. Englænderne dér havde på deres radarapparater observeret det samme som tyrkerne, men de var klar over, at det ikke var flyvemaskiner; det var trækfugle, store skarer af trækfugle, der søgte mod syd. Det er til dato uopklaret, om det var nogle dårligt trænede, nogle uintelligente folk, der betjente radarskærmene i Tyrkiet, eller om det var nogle provokatører, der behagede at udlægge det, de så, som om Sovjetunionens intervention i Ægypten var ved at blive en kendsgerning. Men hvis ikke kontramelding fra Malta var kommet, havde vi haft atombombekrigen. Der er vel ingen, der tvivler om, at var den første atombombe faldet over en af Sovjetunionens store byer, ville Sovjetunionen så hurtigt som muligt have svaret igen med samme mønt, og så havde vi det store ragnarok.

Jeg har henvist til denne vor historiske erfaring for at vise, hvor nær man kan komme til atombombekrigens afgrund, og det forekommer mig, at faren bliver større og større, jo mere krigsteknikken udvikles. Derfor kan man ikke slå sig til tåls med, at der er en såkaldt terrorbalance, men man kan heller ikke på nogen som helst måde slå sig til tåls med, at dette land, Danmark, er beskyttet ved at være medlem af Atlantpagten og ved selv at ruste så meget som muligt som et led i Atlantpagtens samlede militærvæsen. Man må gøre sig klart, at faren for en krig desværre består. Hvis man var sikker på, at der ingen krig ville komme, ville man nok være villig til at afskaffe militærvæsenet. Man må gøre sig klart, at hvis krigen skulle komme — uanset på hvilken måde den kommer, og den behøver ikke at komme af en af de 3 årsager, jeg har forsøgt at fantasere mig frem til; den kan komme af en helt fjerde grund — er der i hvert fald noget, der er aldeles sikkert: at et af de lande, formodentlig det land, det først og mest kommer til at gå ud over, bliver det land, vi lever i. Man kan forsøge, om man kan slå sig selv til tåls med og kan få andre til at slå sig til tåls med, at i så fald bliver der kun tale om en krig med konventionelle våben, og da vil vort militærvæsen være aldeles udmærket, og det medfører ikke så forfærdelige ødelæggelser.

Jeg har forsøgt som lægmand at studere

det dér en smule, og jeg har den opfattelse, at selv det, man kalder konventionelle våben, er udviklet i en sådan grad, at hvis de tages i brug i en krig, Danmark er udviklet i, har hverken land eller befolkning chancer for at overleve. Dertil kommer, at hvis en af de krigsførende fløje skulle besætte dansk territorium for at benytte det som den mest fremskudte base i krigen, har man næsten dermed automatisk sikret sig, at den anden part, i hvert fald ud fra militære synspunkter, vil og må sætte sig som opgave at gøre denne base ubrugelig — og så har vi også raketterne, atombomberne og brintbomberne.

Jeg gentager, hvad jeg har sagt så ofte: forsøg dog at se på et Europakort! Betragt Danmarks beliggenhed, udstrækning og størrelse! Tænk på Danmarks befolkningstal, tænk på, hvordan Danmark er bebygget! Det er jo ikke urigtigt, hvad der står i sangen: I Danmark ligger der hus ved hus. Militære mål i dette land kan ikke skjules; det er i enhver henseende uegnet til krigsførelse, selv hvis kun nutidens konventionelle våben tages i brug. Krig i dette land betyder landets ødelæggelse og sandsynligvis folkedød. Landets ødelæggelse og folkedød er i hvert fald sikker, hvis det bliver en atom- og brintbombekrig.

Der er dem, som søger at trøste sig med, at atomvåbnene heldigvis er blevet udviklet sådan, at man nu har ikke bare de store atom- og brintbomber, men også de taktiske atomvåben. De, der trøster sig med det og har en eller anden ansvarsfuld stilling, f. eks. som medlem af folketinget, har formentlig ikke gjort sig den ulejlighed at blive klar over, hvad taktiske atomvåben er for noget. Det, man ved, er, at atombomben over Hiroshima slog 200 000 mennesker ihjel. Der kan ikke laves en taktisk atomsprængladning, hvis kraft er mindre end en fjerdedel af Hiroshimabombens sprængkraft — videnskabsmændene erklærer, at dér er grænsen. Laves den mindre, kan man ikke bringe den til eksplosion. En bombe eller en granat, som kan slå 50 000 mennesker ihjel, kan man for mig 100 gange kalde et taktisk våben, men det er ikke rart, hvis dette taktiske atomvåben bliver taget i brug her i landet, uanset om det bliver taget i brug af dem, vi regner for vore fjender — men som efter